

OBSAH :

REGULÁCIE :
Skryté výdavky domácností
Radovan Kazda

VEREJNÉ FINANČIE :
Cestovný ruch na podpore
Dušan Sloboda

ZAHRANIČNÁ POLITIKA :
Papierová hlava neexistujúcej
spoločnej politiky Ivan Kuhn

PODPORTE NÁS :
Má to zmysel
Peter Gonda

SKRYTÉ VÝDAVKY DOMÁCNOSTÍ

Radovan Kazda

Je známych veľa spôsobov, ako môže vláda vymámiť z peňaženiek občanov ďalšie peniaze. Niektoré sú tradičné, iné progresívne. Niektoré sú rizikové a iné bezpečné.

Najznámejším z nich je zvyšovanie daní a odvodov. Nevýhodou je, že rezonuje vo verejnosti vždy najviac, pretože je zjavné. Práve kvôli viditeľnosti je tento spôsob vymáhania peňazí nepraktický, nepružný a prináša komplikácie, napríklad v riziku straty volebných preferencií.

Poplatky ukryté v cene

Mesa sa hovorí o rafinovanejších metódach, ktoré vlády síce používajú nemenej často, ale s ďaleko menším odporom verejnosti. Príkladom je výber poplatkov do rôznych fondov. Výhodou je, že poplatky sú skryté v cene tovaru alebo služby, ktorú si spotrebiteľ zakúpi. Obvykle sú vyberané od tých, ktorí si náklady na poplatok premietnu v cene – teda od výrobcov. Poplatok ukrytý v cene je málo viditeľnou položkou na to, aby ho občan považoval za vinníka zvyšovania cien. Pre vlády ide o spoľahlivý príjem, i keď s obmedzením použitia vybraných prostriedkov na vopred stanovený účel.

Zločinom bez stôp by profesionálni zloději mohli nazvať spôsob, ktorý spočíva v tom, že vláda ukryje platbu, ktorú vynúti od občana (spotrebiteľa), do ceny kupovaného výrobku. Benefitom je i to, že tieto platby sú príjmom pre (obvykle) vládou vybraných súkromných podnikateľov a vláde tak odpadajú „neprijemnosti“ s povinným zverejňovaním rozpočtu, zmlúv alebo faktúr a otravnými občanmi, či zvedavými novinármi. Žiadne zverejňovanie. A žiaden infozákon. Čistá práca.

Z daní vláda rozdeľuje peniaze na obstarávanie cez tendre. Z poplatkov rozdáva dotácie. A z regulácií vyplýva, že spotrebiteľia povinne platia v cene výrobkov službu, ktorú zabezpečujú vybraní podnikatelia. Pre tých, ktorí túžia mať zisk bez súťaže, je výhodné dohodnúť si s vládou podmienky novej regulácie, vďaka ktorej získajú monopol či

informačný náskok. Bonitnou živnou pôdou pre takúto činnosť sú najmä environmentálne regulácie.

Cena za regulácie v energetike

Vlády sa rozhodli podporovať výrobu elektriny z tzv. obnoviteľných zdrojov energie (OZE) reguláciou, podľa ktorej garantujú podnikateľom (najmä so solárnymi panelmi alebo veternými elektrárňami) stabilné výkúpne ceny na niekoľko rokov. Keďže EÚ nestanovuje hornú hranicu podielu OZE v energetickom koláči, každá krajina môže rozdávať garancie príjmu neobmedzene. Výroba energie z OZE je logicky o dosť drahšia ako výroba z tradičných zdrojov energie. Úrad pre reguláciu sieťových odvetví odhadol, že podpora podnikateľov s OZE by mala tohto roku vzrásť z približne 38 na 193 mil. eur. To je suma, ktorú zaplatí spotrebiteľ v cene elektriny konkrétnym podnikateľom. Tým, ktorí využili informačný náskok, vďaka ktorému boli pripravení rýchlo vstúpiť na trh.

Podobným prípadom je rozhodnutie vlád podporovať zvyšovanie podielu biopáliv v pohonných látkach. Tempo zvyšovania tohto podielu EÚ ponechala na rozhodnutí vlád. V Česku minulý rok schválili zvýšenie povinného obsahu bioetanolu v benzíne na 4,1% a v naftu na 6%. Podľa ekonóma a predsedu mimoparlamentnej Strany svobodných občanů Petra Macha kvôli tomu zaplatia občania na liter paliva v priemere o 2 české koruny viac. Ročne je to 15 miliárd Kč pre výrobcov biopáliv. Dodajme, že podľa najnovších vedeckých poznatkov nie sú biopálivá z hľadiska „boja proti skleníkovým plynom“ na tom podstatne lepšie ako fosílna palivá.

Zaobalené náklady za odpady

Prípadom hodným osobitného zreteľa je trh s odpadmi. Podobne ako pri energiách, i tu sa vlády rozhodli zasahovať do trhu. Je pochopiteľné, že investori zacítili nový vietor, takže trh prevádzok zabezpečujúcich služby od zberu odpadu, cez jeho triedenie, spracovanie až po finálne zhodnotenie na Slovensku vznikol. Zaplatí ho však opäť spot-

rebiteľ, a to dokonca niekoľkokrát: 1. v cene výrobku, v ktorom sú premietnuté náklady výrobcu na zabezpečenie zhodnotenia a na uhradenie príspevku do Recyklačného fondu, 2. v poplatku za komunálny odpad, ktorý je vyšší ako keby bol odpad len skládkovaný, 3. v daniach, z ktorých časť je príjmom Operačného programu životné prostredie (teda investícií aj do budovania zhodnocovania odpadov) a časť príjmom samospráv, ktoré často z daní vykrývajú deficit rozpočtu na odpady.

K nákladom občanov treba pripočítať zisky spracovateľského trhu, k monopolizácii ktorého zásadne prispela vláda založením Recyklačného fondu. Nevraviac o tom, že „niekto“ si v zákone o odpadoch v rozpore s európskymi pravidlami vybavil paragraf, podľa ktorého je nutné odpad prednostne zhodnotiť v SR. O „ekologickosti“ agendy recyklácie odpadov možno pritom pochybovať, ak uvážime vysokú energetickú nákladnosť prepravy, triedenia a opätovného použitia materiálu.

Dobývanie renty

Zmienené príklady povinných a často zbytočných výdavkov, ktoré musí občan nedobrovoľne odvieť v cene výrobku pre (obvykle) vládou vyvolených podnikateľov, nie sú zďaleka jediné. História dobývania renty prerástla od drobných zákerností (povinná autolekárnica či cyklistická prilba) do dnešných gigantických regulácií, ktorých nevyhnutným predpokladom i dôsledkom je rast cien základných životných potrieb obyvateľov.

Dosť tristná správa pre hlásateľov verejného blaha. O tom, že ich sociálne pokusy roztáčajú kolesá korupcie, roztvárajú príjmové nožnice a budujú svet založený na podvádzaní, ani nehovoriac. Hovoriť však treba začať, pretože toto okrádanie občanov nadobúda nezvládnuteľné rozmery a právo iniciovať i zastaviť ho má len vláda a parlament.

Autor je analytik KI a vydavateľ
Odpady-portal.sk a Energie-portal.sk.

CESTOVNÝ RUCH NA PODPORE Dušan Sloboda

V dobe, kedy mátohe nekončacej finančnej krízy zdatne sekunduje strašidlo dlhovej krízy, je ten najvyšší čas osekávať rozkošatené verejné výdavky a obmedzovať deficity. A čo na to naša vláda? Deklaruje, že tomu rozumie, avšak činmi je neraz v protismere. Namiesto rušenia dotačných schém mieni zaviesť ďalšiu. A tak sa zdá, že si z koláča z našich daní konečne odhrýznú i podnikatelia v cestovnom ruchu.

Vo svojom programovom vyhlásení vláda tvrdí, že „podporí trvalú udržateľnosť cestovného ruchu najmä prostredníctvom novelizácie zákona o podpore cestovného ruchu. Vláda SR bude podporovať podnikanie v oblasti cestovného ruchu a rozvoj miestnych a regionálnych združení v oblasti turizmu ako významného odvetvia národného hospodárstva.“

Príbeh zákona

Podpora cestovného ruchu nebola, napriek dlhoročnej snahe podnikateľov a združení cestovného ruchu, uzákonená až do marca 2010, kedy zákon o podpore cestovného ruchu za Ficovej vlády za všeobecného nezájmu poslancov (v rozprave počas troch čítaní vystúpila len Magda Vášáryová) parlament schválil hlasmi vtedajšej koalície. Dnešnej vládnej koalícii treba pripomenúť, že vtedy opoziční poslanci SDKÚ, KDH, SMK i jej odídenci do MOST-HÍD, s výnimkou troch poslancov za SDKÚ (Markovič, Pataky a Slafkovský), zaň nehlasovali.

Zákon schválený ešte za Fica mal byť pôvodne účinný už od januára 2011, avšak Radičovej vládna koalícia nepriamou novelou cez zákon o vnútrozemskej plavbe posunula účinnosť zákona na 1. decembra 2011. S takou účinnosťou ráta i aktuálna vládna novela, ktorá pôvodný návrh z obdobia Ficovej vlády len upravuje. Cieľom novely je podľa predkladateľa, ktorým je Figelovo ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja, najmä podpora a rozvoj destinačného cestovného ruchu.

Destinačný cestovný ruch

Podľa tohto zákona by mala na Slovensku vzniknúť sieť oblastných združení cestovného ruchu, ktoré by mali tvoriť samosprávy a podnikatelia v cestovnom ruchu, pričom nad nimi by mali vzniknúť tiež krajské združení cestovného ruchu. Obe úrovne združení by na svoju činnosť dostávali dotácie zo štátneho rozpočtu. Rozpočet oných organizácií by okrem dotácie zo štátneho rozpočtu tvorili príspevky členov – teda miestnych podnikateľov a samospráv, ktoré by prispievali najmä zdrojmi z vyrubenej dane z ubytovania. Dá sa preto očakávať tendencia zvyšovania týchto daní resp. snaha samospráv dotovať príspevkami do združení aj z iných „vlastných“ (teda opäť verejných) zdrojov.

Minister Figel v rozprave v prvom čítaní k návrhu uviedol, že systém je „postavený na motivačnom princípe pri zachovaní dobrovoľnosti združovania, cieľom je združovať, spájať kľúčové subjekty v cestovnom ruchu: obce, samosprávne

kraje, podnikateľské subjekty a štátne inštitúcie. Zákonom sa vytvárajú rámcové a právne podmienky pre vznik, riadenie a systémové financovanie organizácií tzv. destinačného manažmentu.“

Lenže fakt je, že tento zámer u nás už funguje aj bez toho, aby bolo nutné prijímať zákon. Príkladom je Klaster LIPTOV. Ide o združenie cestovného ruchu, ktoré ako tzv. organizácia destinačného manažmentu združuje na Liptove najvýznamnejšie subjekty súkromného sektora spolu s mestami a obcami regiónu. Zakladajúce subjekty sa dohodli na financovaní združenia na základe poplatku za návštevníka, v prípade subjektov súkromného sektora „návštevníka ako prvotup do strediska cestovného ruchu“ a v prípade samosprávy „prenocovaného návštevníka na jej území,“ za ktorého bola odvedená i daň z ubytovania. Načo je nám potom vlastne ten zákon?

Najprv zdaníme, potom dotujeme

Podľa doložky vypracovanej predkladateľom by aplikácia tohto zákona prostredníctvom pridelovania dotácií zo štátneho rozpočtu znamenala nové výdavky štátneho rozpočtu v odhadovanej výške 19 mil. eur pre obdobie rokov 2012-2014 (4,5 mil. eur pre 2012, 6,3 mil. eur pre 2013 a 8,1 mil. eur pre 2014), s očakávaním ich každoročného rastu v ďalšom období.

Minister Figel v rozprave o zavedení podpory cestovného ruchu ako nového dotačného mechanizmu uviedol, že „my nedotujeme, my vraciame tam, kde je výkon, peniaze, ktoré sú za výkon odvedené vo forme daní. Dávame tým, ktorí dávajú verejnej správe.“ S podobnou zvrátenou logikou, že najprv zdaníme, aby sme potom mohli dotovať, sme sa už počas súčasnej tzv. pravicovej vlády stretli. Ministerstvo financií tiež zvažuje, že ak sa mu podarí presadiť zdanenie tichého vína, domáci výrobcovia dostanú kompenzácie formou dotácií. Tu už veru zdravý sedliacky rozum ostáva stáť ďaleko bokom. A čo tak zdaniť aj smrť a príbuzným následne *en bloc* poskytnúť dotáciu na pohreb nebožtíka?

Dva Spiše

Pri predkladaní návrhu novely minister Figel v rozprave argumentoval, že „ďalšou dôležitou úpravou zákona je poskytnúť možnosť obciam združovať sa aj bez toho, aby spolu nevyhnutne katastrálne hraničili. To dovoľí spájať sa obciam na území, v ktorých sa nachádzajú turistické atraktivity, s takými obcami, ktoré poskytujú ubytovanie, ubytovacie kapacity.“ Pekne na papieri, horšie v realite.

Územné členenie na osem umelých krajov zdedené z mečiarizmu prináša i neslávne známu absurditu, keď Spišský hrad ako jedna z našich dominant cestovného ruchu patrí do katastra obce Žehra, ktorá územne patrí do Košického kraja, a Spišské Podhradie, odkiaľ vedie na onen hrad (mizerná) cesta a ktoré preň tvorí základňu s príslušnými (nie vždy práve kvalitnými) službami, patrí do Prešovského kraja. Podľa zákona o podpore cestovného ruchu však „obec môže

byť členom len jednej oblastnej organizácie“. Bude zaujímavé sledovať, ako si na Spiši poradia so situáciou, ak sa napríklad Žehra rozhodne stať členom košickej spišskej oblastnej organizácie a Spišské Podhradie sa rozhodne združiť s ďalšími samosprávami prešovskej časti hanebne rozdeleného Spiša. I takéto absurdity prinášajú zbytočné zákony. A tiež hlúpe územné členenie, ktoré nemajú strany odvahy a vôľu zmeniť.

Kde je cesta, tam je ruch

Podnikanie v oblasti cestovného ruchu je len jednou z mnohých podôb podnikania a nie je dôvod zo strany štátu podporovať subjekty, ktoré sa dobrovoľne rozhodli podnikáť v tejto oblasti tak, ako nie je dôvod, aby štát selektívne podporoval podnikateľov v iných oblastiach. Podnikatelia potrebujú jednoduché a fungujúce podnikateľské prostredie, nie ďalšiu inštitucionalizáciu a dotačný schému. Kvalita služieb v cestovnom ruchu sa u nás nepozdvihne vďaka plánovaniu a dotáciám, problém je naďalej citeľný v chýbajúcej mentálnej zmene vo vzťahu k zákazníkom.

Minister Figel v rozprave na margo spojenia kompetencie dopravy a cestovného ruchu na jeho superministerstve poznamenal: „Kde je cesta, tam je ruch.“ Áno, ale zodpovedajme si otázku, ako vyzerajú štátne a samosprávne cesty, ktorými sa turisti do „destinácií“ na Slovensku dopravujú. Kým bude mať štát pocit, že sa musí do všetkého starať, menej verejných zdrojov ostáva na skutočné priority. A rovnako to platí i o našej samospráve, ktorá by sa mala sústrediť na svoje základné funkcie, nie rozširovať donekonečna pole svojho záberu. Kto všade strká nos, nakoniec nič nerobí poriadne.

Zrušiť alebo posunúť účinnosť

Programové vyhlásenie vlády z leta 2010 nepočítalo s tým, že dopady dlhovej a finančnej krízy nie sú zažehnané. Z pohľadu dobrého hospodára by bolo rozumné, aby došlo k prehodnoteniu všetkých existujúcich dotačných mechanizmov. A tiež by stálo za to prijať zásadu, že kým je hospodárenie štátneho rozpočtu deficitné, nemali by sa schvaľovať a uplatňovať žiadne nové dotačné schémy. O rozpočtovej zodpovednosti netreba len rozprávať, patrilo by sa i reálne konať.

Alternatívou je i možnosť odložiť účinnosť zákona až na rok nasledujúci po roku, v ktorom by sa s verejnými financiami hospodáril nedeficitne. Nešlo by o nič nové – vzťah k deficitu vládna koalícia už použila v prípade dane z pridanej hodnoty, sadzba ktorej je zákonom zvýšená na 20% do doby, kým aktuálny schodok verejnej správy SR neklesne pod 3%. Ak majú občania na daniach platiť viac, bolo by férové, aby štát neprejedal ich dane a neponúkal z cudzieho koláča ďalšie a ďalšie záujmové skupiny.

PAPIEROVÁ HLAVA NEEXISTUJÚCEJ SPOLOČNEJ POLITIKY

Ivan Kuhn

Európska únia je už mesiace zaneprázdnená riešením problémov so štátnymi dlhmi a hroziacim – podľa mnohých ekonómov už de facto existujúcim – bankrotom Grécka a so schvaľovaním navýšenia prvého (dočasného) eurovalu, po ktorom má nasledovať i odvysaľovanie druhého (trvalého) eurovalu. Pri sledovaní hlavných slovenských médií vzniká dojem, ako keby únia ani iné problémy nemala a všetko ostatné fungovalo tak, ako má. Problémom v EÚ je však viac a čoraz väčšia integrácia ich nerieši, ona ich práve vytvára. Jednou z takých problematických oblastí je spoločná európska zahraničná politika.

Už prešli takmer dva roky, odkedy je barónka Catherine Ashton „vysokou predstaviteľkou Európskej únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku“. Patrí sa teda položiť si otázku, kam sa za toto obdobie posunula spoločná európska zahraničná politika a akú úlohu pri tom zohrala jej najvyššia predstaviteľka.

Dobrou príležitosťou na takéto hodnotenie je jedna z aktuálnych horúcich tém na medzinárodnej scéne a to žiadosť Palestínskej samosprávy o prijatie za riadneho člena Organizácie spojených národov (OSN), ktorú dňa 23. septembra 2011 odovzdal palestínsky prezident Mahmúd Abbás. Slovenské médiá sa pri informovaní o tejto udalosti sústredili na postoje Izraela a USA, oveľa menej pozornosti venovali postojom Európskej únie.

Ani áno, ani nie

Koncom augusta 2011, keď už bolo známe, že Palestínska samospráva chce požiadať o členstvo v OSN, Catherine Ashton navštívila Izrael aj palestínske územia a rokovala s ich najvyššími predstaviteľmi. Jednoznačnú odpoveď na to, či Európska únia podporí členstvo Palestíny v OSN, však nedala ani jednej strane. Je totiž ťažké byť vysokou predstaviteľkou čohokoľvek bez jasnej politiky, ktorú by mala presadzovať. Pretože pohľad na to, aký by mal byť postoj EÚ napríklad v tejto konkrétnej a aktuálnej otázke, sa v jednotlivých členských krajinách líši.

Niektoré členské krajiny, predovšetkým Francúzsko a Veľká Británia, vyčkávali s rozhodnutím do poslednej chvíľ. Iné, ako napríklad Nemecko, Taliansko, Holandsko a Česká republika už oznámili, že budú hlasovať proti. A barónka Ashton vyhlásila, že „dúfa v riešenie, ktoré Európska únia bude schopná podporiť“. V tejto chvíli sa zdá, že vysoká predstaviteľka EÚ by mala namiesto Izraela a Palestínskej samosprávy navštevovať skôr členské krajiny. Aj keď výsledok by bol asi rovnaký, teda nulový.

Drahý účet za Ashtonovej „službu“

A tak Catherine Ashton, okrem toho, že je už takmer dva roky hlavnou predstaviteľkou neexistujúcej európskej zahraničnej politiky, je predovšetkým šéfkou početnej európskej zahraničnej byrokracie. *Európska služba pre vonkajšiu činnosť*, ako sa v eurospeaku hovorí tomu, čomu sa v každej krajine hovorí diplomatická služba, totiž už pri svo-

jom vzniku zamestnávala takmer 1600 pracovníkov, z toho 1100 diplomatov. V roku 2010 bol rozpočet tejto zložky Európskej únie 9,5 milióna eur, na tento rok je schválený rozpočet 464 miliónov eur a návrh rozpočtu na rok 2012 je 491 miliónov eur. Keď Európska služba pre vonkajšiu činnosť dosiahne svoje predpokladané maximálne personálne obsadenie (rôzne zdroje hovoria o 5400 až 7000 úradníkoch do roku 2013), mal by byť ročný rozpočet tejto inštitúcie 3 miliardy eur (!), pričom britské euroskeptické zdroje hovoria až o 9 miliardách eur. A to všetko v časoch, keď členské krajiny pod tlakom finančnej a dlhovej krízy prijímajú radikálne úsporné opatrenia, ktoré sa často dotýkajú aj ich diplomatických služieb.

Pokiaľ ide o počty diplomatov a ostatných pracovníkov a rozpočet *Európskej služby pre vonkajšiu činnosť*, majú v tom bruselskí úradníci celkom jasno. Už menej jasno je v tom, aká by vlastne mala byť samotná európska zahraničná politika. Britská? Francúzska? Nemecká? Česká? Slovenská? Alebo Grécka? To dnes nevie asi nikto, vrátane barónky Ashton. Tá sama nemala pred nástupom do funkcie žiadne skúsenosti so zahraničnou politikou, ak za také nepovažujeme jej pôsobenie vo funkcii európskej komissárky pre obchod.

Bez smeru i akcie

Ak by sa vysokým predstaviteľom stal nejaký bývalý minister zahraničných vecí či dokonca bývalý predseda vlády niektoej členskej krajiny EÚ, na základe jeho predchádzajúceho pôsobenia na poli zahraničnej politiky by sa dalo očakávať, akým smerom sa bude uberať jeho snaha o formovanie spoločnej európskej zahraničnej politiky. V prípade Catherine Ashton sa ale niet o čo oprieť.

Za dva roky svojho pôsobenia tiež neprišla so žiadnou významnou zahraničnou politickou iniciatívou. Premeškala dokonca možnosť chopiť sa „príležitosti“, ktorá sa naskytla po katastrofálnom zemetrasení na Haiti. Hoci sa EÚ hrdí tým, že je najväčším poskytovateľom zahraničnej rozvojovej a humanitárnej pomoci na svete, reakcia Catherine Ashton bola zaspátá a tak sa dostala do palby kritiky aj v Európskom parlamente.

Jedným z argumentov pre vytvorenie pozície vysokého predstaviteľa Európskej únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku bolo, aby sa EÚ stala významným hráčom na poli svetovej politiky po boku USA, Ruska, Číny a Japonska. Ale kým americká ministerka zahraničných vecí Hillary Clinton navštívila Haiti hneď ako to bolo možné, aby s predstaviteľmi krajiny rokovala o poskytnutí humanitárnej pomoci a rekonštrukcii zničenej krajiny, Catherine Ashton sa zrejme venovala budovaniu byrokratického bruselského aparátu.

Nelegitímne a papalášsky

V prípade žiadosti Palestínskej samosprávy o členstvo v OSN už zasľasť barónke Ashton vyčítať nemôžeme. Ale ani

očakávať nejaké zásadné stanovisko v mene EÚ. Vysokému predstaviteľovi Európskej únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku chýba totiž to hlavné – legitimita tvorí zahraničnú politiku a jednoznačne sa vyjadrovať k zahraničnopolitickým otázkam. Pripomeňme, že Ashton nebola nikdy zvolená v žiadnych voľbách do žiadneho parlamentu. Členkou hornej snemovne (House of Lords) sa stala vďaka tomu, že jej kráľovná na návrh labouristickejho premiéra udelila titul barónka. A pripomeňme, že ani nikdy nepôsobila na dôležitej pozícii v oblasti zahraničnej politiky. Chýba jej teda nielen potrebná legitimita, ale i vážnosť a rešpekt u partnerov.

S určitosťou tak vieme povedať iba to, že lady Ashton ako vysoká predstaviteľka Európskej únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku, ktorá súčasne zastáva funkciu podpredsedníčky Európskej komisie, dostáva základný ročný plat približne 265 tisíc eur a k tomu rôzne funkčné pôžitky, v ktorých je Európska únia nepochybne svetovým lídrom a USA, Rusko, Čína i Japonsko jej môžu iba ticho závidieť. Ak k tomu prirátame, že z približne 100 najvyššie postavených diplomatov EÚ každý jeden zarába viac ako britský minister zahraničných vecí (jeho ročný plat je v prepočte 156 tisíc eur) a polovica z nich dokonca viac ako britský premiér (jeho ročný plat je v prepočte 166 tisíc eur), je jasné, že zrušiť *Európsku službu pre vonkajšiu činnosť* bude veľmi ťažké. No dať jej nejakú zmysluplnú náplň bude ešte ťažšie.

Haló, haló!

Odpoved' na legendárnu otázku bývalého amerického ministra zahraničných vecí Henryho Kissingera: „*Aké číslo mám vytočiť, keď sa chcem porozprávať s Euróпой?*“, napriek umelej konštrukcii vysokého predstaviteľa Európskej únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku neznie „*Volajte barónku Ashton!*“. Na európskej strane niet jediného jednotného hlasu, keďže únia nie je jedným jednotným štátom. Zatiaľ, našťastie. Európski integrátori však vytrvalo pracujú na tom, aby dnešnú spoločnú-nespoločnú politiku spravádzanú na jej číse ešte stále hláškou „Číslo, ktoré voláte, je dočasne nedostupné. Skúste znova,“ raz umelo nahradili jedným jednotným hlasom.

Je tu obava, že eurointegrační politici použijú opäť osvedčený recept. Hlavnou ingredienciou onoho bruselského salónneho menu je, že vytvorenie nefunkčnej európskej politiky alebo inštitúcie sa použije ako argument pre ďalšie posilnenie jej kompetencií na úkor členských štátov. Niečo podobné zažívame v tejto chvíli v súvislosti s eurom. Otázka je, dokedy budú členské štáty a ich občania tolerovať tieto „panské eurohuncúctva“.

Autor je analytik I.K.

MÁ TO ZMYSEL

Peter Gonda

Aj po vyše dvadsiatich rokoch od zbavenia sa pút neslobody musíme byť v strehu a pripomínať si slová Milтона Friedmana, že „sloboda je vzácna a krehká rastlina“. V mene sociálnych vymožeností, politickej korektnosti, antidiskriminácie, či napríklad „riešení“ finančnej a dlhovej krízy a záchrany konštruktivistického eura sa dnes čoraz viac rozťahujú chápadlá štátnych zásahov. Mnohí to podporujú alebo ticho akceptujú, aj keď im to postupne odkrajuje z ich slobôd a „vzácna a krehká rastlina“ nepozorovane vädne.

Súčasťou nekompromisného hlasu na obranu slobodnej spoločnosti na Slovensku je viac ako desať rokov i Konzervatívny inštitút M. R. Štefánika (KI). Svojím pôsobením v ňom zdôrazňujeme a presadzujeme symbiózu voľného trhu, osobnej zodpovednosti a dodržiavania morálnych noriem. Chceme prispievať k zmene správania sa ľudí od spoliehania sa na iných (cez štát) na spoliehanie sa na seba, svoju rodinu a dobrovoľnú spoluprácu. Podporujeme tiež vyššiu kultúrnosť a vzdelanosť. Organizujeme preto konferencie a semináre, prednášky renomovaných zahraničných hostí v rámci programu CEQLS (oceneného medzinárodne uznávanou Templeton Freedom Award 2009), realizujeme vzdelávacie aktivity, udeľujeme Cenu Dominika Tatarku. Analyticky sa vyjadrujeme k rôznym oblastiam života spoločnosti, prichádzame s reformnými návrhmi a snažíme sa k nim iniciovať diskusiu, udržiavame ju a nenechávame ju upadnúť ani v menej žiživých časoch, keď to či ono prestáva byť „in“.

Napriek doterajším aktivitám a dosiahnutým výsledkom sme v súčasnosti na hranici finančnej udržateľnosti. Aj preto sme založili Klub podporovateľov Konzervatívneho inštitútu M. R. Štefánika (KPKI). Cieľom je získať súkromné zdroje na pokračovanie a rozvinutie našich aktivít a vytvoriť komunitu hodnotovo blízkych ľudí, s ktorými môžeme spoločne zdieľať, efektívnejšie presadzovať a brániť tradičné a historicky overené hodnoty. Členom KPKI sa môže stať každý, kto podporí KI ročným príspevkom vo výške mi-

nimálne 30 eur a vyplní kontaktný formulár. Z členstva v tomto neformálnom spoločenstve nevyplývajú nijaké povinnosti a záväzky. Naopak, jeho členovia získajú možnosť stotožnenia sa so značkou KI a viaceré výhody, napríklad prednostné pozvánky na semináre a konferencie KI, možnosť dostať knihu Na obranu slobodného trhu a poštou dostávať Konzervatívne listy, pozvánky, publikácie a iné materiály KI. Právnickej osobe alebo fyzickej osobe – podnikateľovi, ktorej ročný príspevok bude minimálne 300 eur, poskytneme priestor na zverejnenie loga na webstránke KI v časti venovanej podporovateľom KI.

Každý člen klubu predstavuje pre nás cennú finančnú i morálnu podporu. Svojím finančným príspevkom nám pomôže vyhnúť sa utlmeniu našich aktivít a stíšeniu konzervatívneho think-tankového hlasu slobody na Slovensku, ba možno i jeho zániku. Podstatné pre nás je, že účasť každého člena klubu vyjadruje ocenenie našej doterajšej činnosti a signál, že TO má zmysel aj do budúcnosti.

Sme presvedčení, že čím viac bude členov KPKI, tým bude postupne silnejšia a rešpektovanejšia komunita zástancov slobodnej a zodpovednej spoločnosti na Slovensku. Nesľubujeme okamžité presadenie rýchlych a viditeľných zmien. Garantujeme „iba“ neustály, aktívny, dôsledný a nezávislý hlas obrany slobody, zodpovednosti a zdravého rozumu, ktorý môže priniesť ovocie až v dlhodobjšom horizonte. Naďalej sa mienime držať historicky overených hodnôt západnej civilizácie, Štefánikovho odkazu „kto si myslí, že mu slobodu druhí vybojujú, ten jej nie je hodný“ a princípov, od ktorých neustupujeme pri presadzovaní dlhodobo účinných zmien v slovenskej spoločnosti, mysliac aj na budúce generácie.

Autor je riaditeľ KI, ktorý je presvedčený, že TO má zmysel. Viac informácií o KPKI nájdete na webstránke KI.

PODPORTE NÁS:

Konzervatívny inštitút M. R. Štefánika (KI) nevydáva len Konzervatívne listy. Organizujeme ročne mnoho konferencií, diskusií, konzervatívnych klubov a prednášok. Každoročne udeľujeme najprestížnejšie literárne ocenenie na Slovensku – Cenu Dominika Tatarku. Publikujeme desiatky analytických výstupov. Všetky, vrátane videozáznamov z akcií KI, nájdete na pravidelne aktualizovanej webstránke KI.

Napriek doterajším aktivitám a dosiahnutým výsledkom sme na hranici finančnej udržateľnosti. Založili sme preto Klub podporovateľov Konzervatívneho inštitútu M. R. Štefánika (KPKI). Cieľom je získať súkromné zdroje na pokračovanie a rozvinutie našich aktivít a vytvoriť komunitu hodnotovo blízkych ľudí, s ktorými môžeme spoločne zdieľať, efektívnejšie presadzovať a brániť tradičné a historicky overené hodnoty. Členom KPKI sa môže stať každý, kto podporí KI ročným príspevkom vo výške minimálne 30 eur a vyplní kontaktný formulár.

Viac informácií o možnostiach podpory nájdete na webstránke KI na adrese www.konzervativizmus.sk v sekcii PODPORTE NÁS.

Ďakujeme!

KPKI KLUB PODPOROVATEĽOV
KONZERVATÍVNEHO INŠTITÚTU
KI M. R. ŠTEFÁNIKA

UDIALO SA:

V auguste 2011 sa z okruhu ľudí KI v médiách nielen k aktuálnym témam vyjadrovali: Peter Gonda a Zuzana Zimenová. Viac nájdete na www.konzervativizmus.sk v sekcii ČLÁNKY, ROZHOVORY, KI KOMENTUJE, AUDIO/VIDEO KI a BLOGY.

PRIPRAVUJEME:

KI vyhlasuje šiesty ročník súťaže esejí pre študentov stredoškolského, vysokoškolského alebo doktorandského štúdia **Študentská esej 2011**, tento rok na tému **Spravodlivosť a právny systém /Pocta Ernestovi Valkovi/**. Víťaz získa notebook a ročné predplatné týždenníka .týždeň. Uzávierka súťaže je 31. októbra 2011. Viac informácií nájdete na webstránke KI v sekcii ŠTUDENSKÁ ESEJ.

ŠTUDENSKÁ ESEJ 2011

KONZERVATÍVNY INŠTITÚT M. R. ŠTEFÁNIKA VYHLASUJE SÚŤAŽ NA TÉMU

SPRAVODLIVOSŤ A PRÁVNÝ SYSTÉM /POCTA ERNESTOVI VALKOVI/

SÚŤAŽ JE URČENÁ ŠTUDENTOM STREDNÝCH A VYSOKÝCH ŠKÔL A DOKTORANDOM. UZÁVIERKA 31. OKTÓBER 2011.

VIAC NA www.KONZERVATIVIZMUS.SK

hlavný partner: GRATEX

partner: GEOPLÁN ROŽŇAVA s.r.o.

mediálny partner: .týždeň